

Referències del Quadern d'activitats

DEL 13 AL 19 D'ABRIL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 31

«Jacob i Laban fan un pacte de pau»

(Gènesi 31:44-46) Fem un pacte entre tu i jo, i que hi haja un testimoni entre tots dos.»

⁴⁵ Llavors Jacob prengué una pedra i la va plantar com un pilar sagrat. ⁴⁶ Després va manar a la seua gent que recolliren pedres i en feren un muntó. I van menjar-hi dalt.

it-1 986 § 6

Galed

Després de resoldre pacíficament les seues diferències, Jacob i Laban van celebrar un pacte entre ells. Amb este objectiu, Jacob va erigir una columna de pedres i va manar a «la seua gent» que fera també una pila de pedres, potser en forma de taula, sobre la qual es menjaria el menjar del pacte. Després, Laban va anomenar a aquell lloc «Jegar-Sahaduta», que era com es denominava en arameu (o siri) a un muntó de pedres. Jacob, per la seua banda, el va anomenar amb l'equivalent hebreu, «Galed». Laban va dir: «Aquest muntó de pedres [heb. *gal*] és hui un testimoni entre tu i jo» (Gn 31:44-48). Tant el muntó de pedres com la columna de pedra servien de testimoni per a tot aquell que passara per allí. Tal com diu el versicle 49, era una talaia (heb. *mispà*) que donava testimoni de la disposició de Jacob i Laban a conservar la pau entre ells i les seues famílies (Gn 31:50-53). En ocasions posteriors, les pedres també s'usaren de manera similar com a testimonis silenciosos (Js 4:4-7; 24:25-27).

(Gènesi 31:47-50) Laban va anomenar aquest lloc Jegar-Sahaduta, i Jacob el va anomenar Galed, ⁴⁸ perquè Laban havia dit: «Aquest muntó de pedres és hui un testimoni entre tu i jo.» Per això és anomenat també

Galed, ⁴⁹ i encara Mispà, ja que Laban havia dit: «Que el Senyor ens vigile tots dos quan serem lluny l'un de l'altre. ⁵⁰ Si tu maltractes les meues filles o prens altres dones per mullers, mira que el testimoni entre nosaltres no serà un home, sinó Déu mateix.»

it-1 246

Talaia

Jacob va erigir un muntó de pedres i el va anomenar «Galed», que vol dir 'muntó del testimoni', i «Mispà», que vol dir 'La Talaia'. Llavors Laban va dir: «Que el Senyor ens vigile tots dos quan serem lluny l'un de l'altre» (Gn 31:45-49). Este muntó de pedres testificaria que Jehovà estava atent per a vore si Jacob i Laban complien amb el seu pacte de pau.

(Gènesi 31:51-53) Laban va dir encara a Jacob: «Mira aquest muntó de pedres i el pilar sagrat plantat entre tu i jo. ⁵² Que aquest muntó i aquest pilar siguen testimonis que jo no passaré més enllà per atacar-te i que tu tampoc no ho faràs. ⁵³ Que el Déu d'Abraham i el Déu de Nahor siguen jutges entre nosaltres.» Jacob va fer el jurament per l'Esglai del seu pare Isaac.

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 31:19) Laban, per la seua banda, se n'havia anat a esquilar les seues ovelles, i Raquel ho va aprofitar per a robar els ídols domèstics de son pare.

it-2 1105

Terafim

Les troballes arqueològiques realitzades en Mesopotàmia i els voltants indiquen que la possessió de les imatges terafim era un factor important per a decidir qui rebria l'herència de la família. Segons una tauleta trobada a Nuzi, la possessió d'ídols domèstics podia,

en algunes circumstàncies, donar al gendre el dret de reclamar legalment l'herència del seu sogre difunt (*La Sabiduría del Antiguo Oriente*, edició de J. B. Pritchard, 1966, pàgs. 196, 197 i nota). Potser Raquel, tenint açò present, va raonar que tenia el dret d'emportar-se els terafim perquè son pare havia enganyat el seu marit, Jacob (compara-ho amb Gn 31:14-16). La importància dels terafim pel que fa als drets d'herència també explicaria per què Laban estava tan preocupat per recuperar-los, fins al punt que va reunir els seus germans i va perseguir a Jacob la distància de set dies de viatge (Gn 31:19-30). Clar, Jacob no sabia el que havia fet Raquel (Gn 31:32), i no hi ha cap indicatiu que intentara usar els terafim per a obtenir l'herència dels fills de Laban. Jacob no tenia cap interès en la idolatria. De fet, es va desfer dels terafim quan va enterrar tots els déus estrangers que li havien donat els membres de sa casa al peu de la carrasca que estava prop de Siquem, o potser ho fera abans (Gn 35:1-4).

(Gènesi 31:41, 42) He passat vint anys a ta casa: catorze anys he servit per les teues dos filles i sis per adquirir el teu ramat, i tu m'has canviat la paga deu vegades. ⁴² Si el Déu de mon pare, el Déu d'Abraham i l'Esglai d'Isaac no haguera estat amb mi, m'hauries fet marxar amb les mans buides. Però Déu ha vist la meua pena i els meus treballs i anit et va advertir a favor meu.»

(1 Pere 2:18) Esclaus, estigueu sotmesos als amos amb tot el respecte, no solament als bons i afables, sinó també als qui són durs.

w13 15/3 21 § 8

Jehovà és el nostre recer

⁸ Quan Jacob va arribar a Haran, son tio Laban li va donar una afectuosa benvinguda i més tard li va donar com a esposes a Lia i Raquel. Però amb el temps, Laban va intentar explotar a Jacob canviant-li el salari deu voltes! (Gn 31: 41, 42) Així i tot, Jacob va aguantar aquelles

injustícies perquè confiava que Jehovà el seguiria cuidant. I tant que ho va fer! De fet, quan Déu li va dir a Jacob que tornara a Canaan, el patriarca «tenia servents i serventes, nombrosos ramats d'ovelles, i també camells i ases» (Gn 30:43). Profundament agraït, Jacob va orar a Jehovà: «Jo sóc massa poca cosa per tants favors i per tanta fidelitat com has tingut amb mi, el teu servent. Duia tan sols el meu bastó quan vaig travessar aquest riu Jordà, i ara posseïsc dos campaments» (Gn 32:10).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 31:1-18) Jacob va sentir que els fills de Laban deien: «Jacob ha pres tot el que era del nostre pare: s'ha fet ric a costa d'ell.»

² A més, Jacob s'adonava que Laban no li feia la mateixa bona cara d'abans. ³ El Senyor va dir a Jacob: «Torna al país dels teus pares, al lloc on vas nàixer. Jo seré amb tu.» ⁴ Jacob va fer cridar Raquel i Lia perquè vingueren al camp on tenia els seus ramats, ⁵ i els digué: «He notat que el vostre pare ja no em fa la mateixa bona cara d'abans; però el Déu del meu pare és amb mi. ⁶ Vosaltres sabeu prou que he servit el vostre pare amb totes les meues forces; ⁷ i tanmateix s'ha burlat de mi canviant-me la paga deu vegades. Però Déu no ha permés que em fera mal. ⁸ Si el vostre pare deia: “Les cries clapejades seran la teua paga”, tot el ramat paria animals clapejats. Si deia: “Les cries tacades seran el teu sou”, tot el ramat paria bestiar tacat. ⁹ Déu ha pres el bestiar del vostre pare i me l'ha donat a mi. ¹⁰ Una vegada, a l'època en què el bestiar entra en zel, vaig veure en somnis que els mascles que cobrien les ovelles eren ratllats, clapats o tacats. ¹¹ Durant el somni, l'àngel de Déu em va cridar: “Jacob!” Jo vaig respondre: “Què manes?” ¹² Ell em va dir: “Mira i fixa-t'hi bé: tots els mascles que cobreixen les ovelles són ratllats, clapats o tacats. És que jo veig tot el que Laban t'està fent. ¹³ Jo sóc el

Déu que se t'aparegué a Betel, on vas un- gir un pilar sagrat i em vas fer una promesa. Ara posa't en camí, ix d'aquest país i torna al país on vas nàixer.» ¹⁴ Raquel i Lia van donar a Jacob aquesta resposta: «¿És que enca- ra tenim part i heretat a la casa del nostre pare? ¹⁵ ¿No ens ha tractat com a persones estranyes, venent-nos i quedant-se amb el di- ner que ens pertocava? ¹⁶ Tota la riquesa que Déu ha pres al nostre pare és nostra i dels nostres fills. Fes, doncs, tot el que Déu t'ha manat.» ¹⁷ Jacob va fer muntar els fills i les dones dalt dels camells. ¹⁸ Es va endur tam- bé tot el bestiar i els altres béns que havia adquirit a Padan-Aram i es posà en camí per anar a trobar el seu pare Isaac, al país de Ca- naan.

Jacob i Laban fan un pacte de pau

(Gènesi 31:44-53) Fem un pacte entre tu i jo, i que hi haja un testimoni entre tots dos.» ⁴⁵ Llavors Jacob prengué una pedra i la va plantar com un pilar sagrat. ⁴⁶ Després va manar a la seua gent que recolliren pe- dres i en feren un muntó. I van menjar-hi dalt. ⁴⁷ Laban va anomenar aquest lloc Je- gar-Sahaduta, i Jacob el va anomenar Galed, ⁴⁸ perquè Laban havia dit: «Aquest muntó de pedres és hui un testimoni entre tu i jo.» Per això és anomenat també Galed, ⁴⁹ i en- cara Mispà, ja que Laban havia dit: «Que el Senyor ens vigile tots dos quan serem lluny l'un de l'altre. ⁵⁰ Si tu maltractes les meues filles o prens altres dones per mullers, mira que el testimoni entre nosaltres no serà un home, sinó Déu mateix.» ⁵¹ Laban va dir en- cara a Jacob: «Mira aquest muntó de pedres i el pilar sagrat plantat entre tu i jo. ⁵² Que aquest muntó i aquest pilar siguen testimo- nis que jo no passaré més enllà per atacar-te i que tu tampoc no ho faràs. ⁵³ Que el Déu d'Abraham i el Déu de Nahor siguen jutges

entre nosaltres.» Jacob va fer el jurament per l'Esglai del seu pare Isaac.

(Mateu 5:23, 24) Per això, si en el moment de presentar la teua ofrena a l'altar, allí et recor- des que el teu germà té alguna cosa contra tu, ²⁴ deixa allí mateix, davant de l'altar, la teua ofrena i vés primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presen- tar la teua ofrena.

(Colossencs 3:13) suporteu-vos els uns als altres, i si algú tinguera res contra un altre, per- doneu-vos-ho. El Senyor vos ha perdonat: perdoneu també vosaltres.

(Romans 12:21) No et deixes véncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

(Gènesi 1:28) Déu els beneí dient-los: «Si- gueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrossequen per terra.»

(Isaïes 55:11) així serà la paraula que ix dels meus llavis: no tornarà a mi infecunda. Rea- litzarà el que jo volia, complirà la missió que jo li havia confiat.»

(Salm 37:10, 11) Dura tan poc, l'injust! Si mi- res al seu lloc, ja no l'hi trobes. ¹¹ Però els humils posseiran la terra, fruïran d'una gran pau.

DEL 20 AL 26 D'ABRIL

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 32, 33

«Estàs lluitant per a rebre una benedic- ció?»

(Gènesi 32:25 [v. 24 NM]) i ell es va quedar sol. Llavors un desconegut va lluitar amb ell fins a l'endemà de matí.

w03 15/8 25 § 3

Estàs buscant amb esforç a Jehovà?

Les Escriptures contenen nombrosos exemples de persones que s'esforçaren per buscar a Jehovà. Una d'elles va ser Jacob, qui va forcejar tenaçment amb un àngel materialitzat de Déu fins a l'alba. Com a resultat, va rebre el nom Israel ('contendent amb Déu') perquè «va lluitar» amb Déu, és a dir, va 'contendre' o 'perseverar', es va 'esforçar'. L'àngel el va beneir pel seu esforç tan gran (Gn 32:25-31, nota [vv. 24-30 NM]).

(Gènesi 32:26, 27 [vv. 25, 26 NM]) Veient que no podia vèncer Jacob, lluitant li va donar un colp a l'articulació de la cuixa i li la va desarticular. ²⁷ Després digué a Jacob: «Deixa'm anar, que despunta l'alba.» Jacob va respondre: «No et deixaré anar que no m'hages beneït.»

it-1 501

Coixo, coixera

La coixera de Jacob. Quan Jacob tenia uns noranta-set anys, va tindre l'experiència de forcejar tota una nit amb un àngel de Déu materialitzat. Va aconseguir resistir i retindre a l'àngel fins que este el va beneir. Durant la lluita, l'àngel va tocar l'articulació de la cuixa de Jacob i li la va dislocar, de manera que Jacob va quedar coixo (Gn 32:25-33 [vv. 24-32 NM]; Os 12:3-5 [vv. 2-4 NM]). Açò li faria recordar que en realitat no havia derrotat a un poderós àngel de Déu, encara que l'àngel li haguera dit: «has lluitat amb Déu [amb l'àngel de Déu] i amb els hòmens, i has vençut». Més bé, Jacob recordaria que Déu havia permès, pel seu propòsit, que lluitara amb l'àngel per a demostrar que estimava i desitjava la benedicció de Déu.

(Gènesi 32:28, 29 [vv. 27, 28 NM]) L'altre li va demanar: «Com et dius?» Ell respongué: «Jacob.» ²⁹ Li diu: «D'ara en avant no et diràs més Jacob, sinó Israel, perquè has

lluitat amb Déu i amb els hòmens, i has vençut.»

it-1 1263

Israel

1. Nom que Déu li va posar a Jacob quan este tenia uns noranta-set anys. La nit en què va travessar el riu Jaboc per a anar a trobar-se amb el seu germà Esaú, Jacob va lluitar amb algú que va resultar ser un àngel. A causa de la seua perseverança en la lluita, se li va canviar el nom a Israel com a mostra de la benedicció de Déu. En commemoració d'eixos esdeveniments, Jacob va anomenar el lloc Penuel (Gn 32:23-32 [vv. 22-31 NM]; consulta JACOB núm. 1). Posteriorment, Déu li va confirmar este canvi de nom en Betel, i des d'eixe moment fins al final de la seua vida se'l va anomenar amb freqüència Israel (Gn 35:10, 15; 50:2; 1Cr 1:34). No obstant això, el nom d'Israel, que apareix més de 2.500 vegades en les Escriptures, fa referència a la nació composta pels descendents de Jacob (Ex 5:1, 2).

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 32:12 [v. 11 NM]) Et pregue que m'alliberes del meu germà Esaú. Tinc por d'ell, tinc por que no vinga i em mate mares i fills.

(Gènesi 32:14-16 [vv. 13-15 NM]) Jacob va passar allí aquella nit. Del bestiar que posseïa va preparar un obsequi per al seu germà Esaú: ¹⁵ dos-centes cabres i vint bocs, dos-centes ovelles i vint moltons, ¹⁶ trenta camelles de cria amb els seus menuts, quaranta vaques i deu bous, vint someres i deu ases.

w10 15/6 22 § 10, 11

Els actes bondadosos afavorixen les bones relacions

¹⁰ Si parlem amablement i obertament amb els altres, serà més fàcil mantindre la pau en les nostres relacions personals. De fet, esforçar-nos per millorar les nostres relacions personals faci-

lita la comunicació. Quan busquem oportunitats d'actuar amb bondat —donant ajuda, fent regals de cor o sent hospitalaris—, afavorim la comunicació franca. A més, si actuem d'esta manera quan tenim un problema amb algú, posarem «brases sobre el seu cap» i segurament afloraran les seues millors qualitats. Això ens facilitarà parlar les coses i arreglar-les (Rm 12: 20, 21).

¹¹ El patriarca Jacob era conscient del bon efecte de la bondat. Per por que el seu germà bessó Esaú es deixara portar per la fúria i el matara, va pegar a fugir. Però després de molts anys Jacob va tornar. Esaú va eixir al seu encontre acompanyat de 400 hòmens. En eixe moment, el patriarca li va demanar ajuda a Jehovà. Però a més, va enviar al seu germà molts animals dels seus ramats. Aquell regal va aconseguir ablanir el seu cor, i Esaú va córrer a abraçar a Jacob (Gn 27:41-44; 32:7, 12, 14-16 [vv. 6, 11, 13-15 *NM*]; 33:4, 10).

(Gènesi 33:20) Va alçar un altar en aquell lloc i el dedicà a El, Déu d'Israel.

it-1 700

El, Déu d'Israel

A Jacob se li va canviar el nom a Israel com a resultat de la seua lluita amb l'àngel de Jehovà en Peniel. Després d'allò, va tindre un encontre pacífic amb el seu germà Esaú. Posteriorment es va establir en Sucot i més tard, en Siquem. En este últim lloc va comprar una porció de terreny als fills d'Hamor i va plantar allí la seua tenda. (Gn 32:25-31 [vv. 24-30 *NM*]; 33: 1-4, 17-19.) Després d'això, «va alçar un altar en aquell lloc i el dedicà a El, Déu d'Israel» (Gn 33:20). Al relacionar el seu nou nom, Israel, amb el nom de l'altar, Jacob donava a entendre que acceptava i apreciava eixe nom i el fet que Déu l'haguera conduït sa i estalvi de volta a la tera promesa. Esta expressió només apareix una vegada en les Escripures.

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 32:2-22 [vv. 1-21 *NM*]) Jacob va continuar el seu camí i se li van acostar uns àngels de Déu. ³ En veure'ls exclamà: «És el campament de Déu!» I va anomenar aquest lloc Mahanaim. ⁴ Jacob va enviar davant d'ell missatgers al seu germà Esaú, al país de Seïr, al camp d'Edom. ⁵ Els va donar aquest encàrrec: «Digueu al meu senyor Esaú: “El teu servent Jacob et fa saber això: Vaig emigrar a casa de Laban i m'hi he quedat fins ara. ⁶ Sóc propietari de bous i ases, d'ovelles i cabres, de servents i serventes. T'envie aquests missatgers per comunicar-t'ho, senyor meu, amb l'esperança que m'acolliràs favorablement.”» ⁷ Els missatgers van tornar on era Jacob i li digueren: «Hem anat a trobar el teu germà Esaú. Ara ve cap a tu amb quatre-cents hòmens.» ⁸ Jacob, tot espantat i angoixat, va dividir en dos grups la gent que era amb ell, els ramats d'ovelles i cabres, les vaques i els camells. ⁹ Pensava: «Si Esaú ataca un grup i el destrossa, l'altre es podrà escapar.» ¹⁰ I pregà així: «Déu del meu pare Abraham, Déu del meu pare Isaac, Senyor. Tu m'has dit: “Torna-te'n al teu país i a la teua família. Jo seré bo amb tu.” ¹¹ Però jo sóc massa poca cosa per tants favors i per tanta fidelitat com has tingut amb mi, el teu servent. Duia tan sols el meu bastó quan vaig travessar aquest riu Jordà, i ara posseïsc dos campaments. ¹² Et pregue que m'alliberes del meu germà Esaú. Tinc por d'ell, tinc por que no vinga i em mate mares i fills. ¹³ I, tanmateix, tu m'has dit: “Certament jo seré bo amb tu. Multiplicaré els teus descendents com els grans d'arena de la vora de la mar, que ningú no pot comptar.”» ¹⁴ Jacob va passar allí aquella nit. Del bestiar que posseïa va preparar un obsequi per al seu germà Esaú: ¹⁵ dos-centes cabres i vint bocs, dos-centes ovelles i vint moltons, ¹⁶ trenta

camelles de cria amb els seus menuts, quaranta vaques i deu bous, vint someres i deu ases. ¹⁷ Va repartir els animals en ramats i va confiar cada ramat a un dels seus servents, dient-los: «Passeu al meu davant i deixeu un espai entre ramat i ramat.» ¹⁸ Després va donar aquestes instruccions al primer: «Quan el meu germà Esaú et trobe i et demane qui és el teu amo, on vas i de qui és el ramat que et va davant, ¹⁹ respon-li: “És del teu servent Jacob. És un obsequi que ell envia al meu senyor Esaú. Ell ve darrere de nosaltres.”» ²⁰ Va donar les mateixes instruccions als encarregats del segon, del tercer i de tots els altres ramats: «Quan trobeu Esaú, digueu-li això mateix, ²¹ i afegiu-hi: “El teu servent Jacob ve darrere de nosaltres.”» Jacob pensava: «Primer calmaré Esaú amb els obsequis que aniran davant de mi; després em presentaré a ell, i potser així em concedirà el seu favor.» ²² Els ramats destinats a obsequiar Esaú van passar davant; però, aquella nit, Jacob es quedà al campament.

Estàs lluitant per a rebre una benedicció?

(Gènesi 32:25-29 [vv. 24-28 NM]) i ell es va quedar sol. Llavors un desconegut va lluitar amb ell fins a l'endemà de matí. ²⁶ Veient que no podia vèncer Jacob, lluitant li va donar un colp a l'articulació de la cuixa i li la va desarticular. ²⁷ Després digué a Jacob: «Deixa'm anar, que despunta l'alba.» Jacob va respondre: «No et deixaré anar que no m'hages beneït.» ²⁸ L'altre li va demanar: «Com et dius?» Ell respongué: «Jacob.» ²⁹ Li diu: «D'ara en avant no et diràs més Jacob, sinó Israel, perquè has lluitat amb Déu i amb els hòmens, i has vençut.»

(1 Corintis 9:26, 27) Així, doncs, jo còrrec, però no sense una meta; combat donant punyades, però no a l'aire. ²⁷ Tracte amb duresa el meu cos i el tinc dominat, no fóra cas que,

després de proclamar la victòria dels altres, quedara desqualificat jo mateix.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Què és lo més important per a mi?

(Gènesi 32:25-32 [vv. 24-31 NM]) i ell es va quedar sol. Llavors un desconegut va lluitar amb ell fins a l'endemà de matí. ²⁶ Veient que no podia vèncer Jacob, lluitant li va donar un colp a l'articulació de la cuixa i li la va desarticular. ²⁷ Després digué a Jacob: «Deixa'm anar, que despunta l'alba.» Jacob va respondre: «No et deixaré anar que no m'hages beneït.» ²⁸ L'altre li va demanar: «Com et dius?» Ell respongué: «Jacob.» ²⁹ Li diu: «D'ara en avant no et diràs més Jacob, sinó Israel, perquè has lluitat amb Déu i amb els hòmens, i has vençut.» ³⁰ Jacob li demanà: «Digues-me, per favor, el teu nom.» Però ell va respondre: «Per què em preguntes el meu nom?» I el va beneir allà mateix. ³¹ Jacob va donar a aquell lloc el nom de Penuel, perquè deia: «He vist Déu cara a cara i n'he eixit amb vida.» ³² El sol va eixir quan Jacob ja havia passat més enllà de Penuel. Anava coix d'una cama.

(Osees 12:4, 5 [vv. 3, 4 NM]) Jacob va suplantar el seu germà dins de les entranyes de la mare, i quan va ser un home va lluitar amb Déu, ⁵ lluità amb un àngel i el va vèncer; va suplicar i obtingué el seu favor. Déu l'anà a trobar a Betel i allí ens va parlar a nosaltres:

(Malaquies 3:10) Pagueu íntegre el delme al tresor del temple, i així hi haurà menjar a ma casa. Feu la prova de pagar-me'l. Vos ho dic jo, el Senyor de l'univers. Llavors veureu com vos obriu les comportes del cel i aboque sobre vosaltres a mans plenes la benedicció.

(Mateu 6:33) Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això vos ho donarà de més a més.

(Hebreus 13:5) Que l'amor als diners no inspire la vostra conducta; acontenteu-vos amb el que teniu, ja que Déu mateix ha dit: *No et deixaré, no t'abandonaré.*

(1 Timoteu 4:16) Vetla sobre tu mateix i sobre allò que ensenyes. Persevera-hi. Fent-ho així, et salvaràs a tu mateix i salvaràs els qui t'escolten.

DEL 27 D'ABRIL AL 3 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 34, 35

«Els tràgics resultats d'ajuntar-se amb males companyies»

(Gènesi 34:1) Un dia, Dina, filla de Lia i de Jacob, va eixir a trobar algunes xiques del país.

w97 1/2 30 § 4

Siquem, la ciutat de la vall

Què pensarien els jóvens de la ciutat d'esta jove verge que anava regularment per allí, aparentment sense companyia? El fill del cap d'aquella regió «va veure Dina, la va raptar i la va violar». Per què es va exposar Dina al perill ajuntant-se amb aquelles cananees immorals? Era perquè sentia la necessitat de tindre amigues de la seua edat? Era tan cabuda i independent com alguns dels seus germans? Llig el relat de Gènesi per a comprendre l'angoixa i la vergonya que degueren sentir Jacob i Lia com a conseqüència de les visites freqüents de la seua filla a la ciutat de Siquem (Gènesi 34:1-31; 49: 5-7; consulta també *La Talaia* del 15 de juny de 1985, pàg. 31, en castellà).

(Gènesi 34:2) Siquem, fill d'Hamor, l'hivita, que era el cap d'aquella regió, va veure Dina, la va raptar i la va violar.

lvs 124 § 14

«Fugiu de la immoralitat sexual!»

¹⁴ Siquem va fer el que li va paréixer normal i acceptable. Com li agradava Dina, «la va raptar

i la va violar» (**lilig Gènesi 34:1-4**). Este delictes va desencadenar en una sèrie de successos que van resultar en tragèdia per a Dina i la seua família (Gènesi 34:7, 25-31; Gàlates 6:7, 8).

(Gènesi 34:7) Mentrestant, els fills de Jacob van tornar del camp i van conèixer el que havia passat. Se sentiren ultratjats i es van enfurismar molt, pensant que, violant la filla de Jacob, Siquem havia comés una infàmia mai vista a Israel: allò era intolerable!

(Gènesi 34:25) Però el tercer dia, quan encara es recuperaven de la ferida, dos dels fills de Jacob, Simeó i Leví, germans de Dina, van agafar les armes, van entrar segurs a la ciutat i van matar-hi tots els hòmens.

w09 1/9 21 § 1, 2

Quan algú t'ofén

Moltes vegades els qui busquen venjar-se ho fan per a alleujar el dolor emocional causat per una ofensa. Vegem, per exemple, el cas dels fills de Jacob, un patriarca hebreu. Quan s'assabentaren que la seua germana Dina havia sigut violada per un cananeu anomenat Siquem, «se sentiren ultratjats i es van enfurismar molt» (Gènesi 34:1-7). Per a compensar el mal que li havien fet a la seua germana, dos dels fills de Jacob van conspirar contra Siquem i la seua família. Per mitjà d'un engany, Simeó i Leví entraren en la ciutat cananea i mataren tots els hòmens, inclòs Siquem (Gènesi 34:13-27).

Van aconseguir alguna cosa amb aquella massacre? Quan Jacob va saber el que havien fet els seus fills, els va mamprendre i els va dir: «M'heu portat la desgràcia fent-me odiós als altres habitants del país [...] i, si ells es reuneixen contra mi i em vencen, seré exterminat amb la meua família» (Gènesi 34:30). En efecte, en comptes de resoldre l'assumpte, la seua venjança va tindre l'efecte contrari; Jacob i la seua família haurien d'estar ara ben alerta als possibles atacs dels seus veïns. Potser per a alliberar-los d'un final així, Déu va

manar a Jacob que s'emportara la seua família cap a Betel (Gènesi 35:1, 5).

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 35:8) Aleshores va morir Deborah, la nodrissa de Rebeca, i la van enterrar a la vora de Betel, al peu d'una carrasca que Jacob va anomenar l'Alzina del Plany.

it-1 642 § 5

Deborah

1. Nodrissa de Rebeca. Quan Rebeca va deixar la casa de son pare Betuel per a mudar-se a Palestina i casar-se amb Isaac, Deborah la va acompanyar (Gn 24:59). Després de servir en la casa d'Isaac, Deborah va arribar a formar part de la casa de Jacob, possiblement després de la mort de Rebeca. Uns 125 anys després que Rebeca es casara amb Isaac, Deborah va morir i va ser enterrada baix d'un gran arbre a Betel. A l'arbre se li va anomenar Alon-Bacut, que significa 'gran arbre del plany', nom que indicava la gran estima que sentien Jacob i la seua família per Deborah (Gn 35:8).

(Gènesi 35:22-26) Mentre Israel vivia en aquella regió, Rubén va passar una nit amb Bilhà, la concubina de son pare. Israel ho va saber i ho trobà mal fet. Els fills de Jacob van ser dotze. ²³ Fills de Lia: Rubén, primogènit de Jacob, Simeó, Leví, Judà, Issacar i Zabuló. ²⁴ Fills de Raquel: Josep i Benjamí. ²⁵ Fills de Bilhà, la serventa de Raquel: Dan i Neftalí. ²⁶ Fills de Zilpà, la serventa de Lia: Gad i Aser. Aquests són els fills de Jacob que van nàixer a Padan-Aram.

w17.12 14

Preguntes dels lectors

A l'antic Israel, era un requisit ser primogènit per a formar part del llinatge del Messies?

A vegades hem fet comentaris en eixa direcció. I açò pareix concordar amb el que llegim en Hebreus 12:16. Eixe versicle descriu a Esaú com un

«sacríleg», és a dir, algú que no apreciava les coses sagrades, ja que «per un plat va vendre els drets de primogènit» a Jacob. Açò pareix indicar que, quan Jacob va rebre «els drets de primogènit», també va formar part del llinatge del Messies (Mt 1:2, 16; Lc 3:23, 34).

No obstant això, si revisem altres relats bíblics, vegem que no era necessari que un home fora el fill primogènit per a ser avantpassat del Messies. Considerem-ne alguns.

El primogènit de Jacob (Israel) va ser Rubén, a qui va tindre amb Lia. Temps després, dels fills que va tindre amb la seua esposa preferida, Raquel, Josep va ser el primer fill. Ara bé, quan Rubén va pecar, el dret de primogènit va passar a Josep (Gn 29:31-35; 30:22-25; 35:22-26; 49:22-26; 1Cr 5:1, 2). Així i tot, la línia del Messies no va vindre ni per Rubén ni per Josep. Va ser per Judà, el quart fill de Jacob amb Lia (Gn 49:10).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 34:1-19) Un dia, Dina, filla de Lia i de Jacob, va eixir a trobar algunes xiques del país. ² Siquem, fill d'Hamor, l'hivita, que era el cap d'aquella regió, va veure Dina, la va raptar i la va violar. ³ Però Siquem s'enamorà de Dina, la filla de Jacob: l'estimava i volia guanyar-se el cor de la xica. ⁴ Llavors va dir a son pare Hamor: «Demana'm aquesta xica per muller.» ⁵ Jacob va saber que la seua filla havia estat deshonorada per Siquem; però, com que els seus fills eren al camp amb els ramats, no volgué dir res fins que tornaren. ⁶ Hamor, pare de Siquem, va anar, per la seua part, a trobar Jacob per parlar amb ell. ⁷ Mentrestant, els fills de Jacob van tornar del camp i van conèixer el que havia passat. Se sentiren ultratjats i es van enfurismar molt, pensant que, violant la filla de Jacob, Siquem havia comés una infàmia mai vista a Israel: allò era intolerable! ⁸ Ha-

mor, doncs, va arribar i els parlà així: «El meu fill Siquem s'ha enamorat de la vostra filla. Vulgueu donar-li-la per muller. ⁹ Emparenteu-vos amb nosaltres: doneu-nos per dones les vostres filles i preneu vosaltres les nostres. ¹⁰ Quedeu-vos a viure amb nosaltres. Podeu disposar d'aquest territori: habiteu-hi, feu-hi comerç, compreu-hi propietats.» ¹¹ Siquem, per la seua banda, va dir al pare i als germans de la jove: «Sigueu gentils amb mi i jo vos donaré tot el que em demanareu. ¹² Exigiu-me un preu ben alt i bons regals, però doneu-me la xica per muller.» ¹³ Els fills de Jacob, ofesos perquè Siquem havia deshonorat la seua germana Dina, van respondre amb engany a Hamor i a Siquem: ¹⁴ «Nosaltres no podem fer el que demaneu: no podem donar la nostra germana a un home que no ha estat circumcidat. Seria una deshonra per a nosaltres. ¹⁵ Només vos donarem el nostre consentiment amb aquesta condició: que, com nosaltres, tots els vostres hòmens es facen circumcidat. ¹⁶ Així vos podrem donar les nostres filles i nosaltres ens casarem amb les vostres. Viurem junts i formarem un sol poble. ¹⁷ Però, si no voleu circumcidar-vos, ens endurem la nostra germana i ens n'anirem.» ¹⁸ Hamor i el seu fill Siquem van acceptar aquesta proposta. ¹⁹ El xicot no va tardar a dur a terme el que havien acordat, perquè s'estimava la filla de Jacob; i ell era el més considerat en la família del seu pare.

Els tràgics resultats d'ajuntar-se amb males companyies

(Gènesi 34:1, 2) Un dia, Dina, filla de Lia i de Jacob, va eixir a trobar algunes xiques del país. ² Siquem, fill d'Hamor, l'hivita, que era el cap d'aquella regió, va veure Dina, la va raptar i la va violar.

(Gènesi 34:7) Mentrestant, els fills de Jacob van tornar del camp i van conèixer el que havia passat. Se sentiren ultratjats i es van

enfurismar molt, pensant que, violant la filla de Jacob, Siquem havia comés una infàmia mai vista a Israel: allò era intolerable!

(Gènesi 34:25) Però el tercer dia, quan encara es recuperaven de la ferida, dos dels fills de Jacob, Simeó i Leví, germans de Dina, van agafar les armes, van entrar segurs a la ciutat i van matar-hi tots els hòmens.

(Mateu 12:34) Cria d'escurçons! Com podríeu dir coses bones, vosaltres que sou roïns? Perquè del que sobreïx del cor, en parla la boca.

VISQUEM COM A CRISTIANS

«Desfeu-vos dels déus estrangers»

(Èxode 20:3-5) No tingues cap altre déu fora de mi. ⁴ No et fabriques ídols; no et faces cap imatge del que hi ha dalt al cel, ací baix a la terra o en les aigües d'ací baix. ⁵ No els adores ni els dones culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu-gelós: demane comptes als fills de les culpes dels pares fins a la tercera i la quarta generació dels qui no m'estimen.

(Gènesi 35:1-4) Déu va dir a Jacob: «Alça't, puja a Betel i queda-t'hi a viure. Dedicam allà un altar a mi, el Déu que se't va aparèixer quan fugies del teu germà Esaú.» ² Jacob va dir a la seua família i a tots els qui eren amb ell: «Desfeu-vos dels déus estrangers que tingueu entre vosaltres. Purifiqueu-vos i canvieu-vos els vestits. ³ Amunt, pugem a Betel, on dedicaré un altar al Déu que em va escoltar quan em veia envoltat de perills i que m'ha fet costat allà on he anat. ⁴ Llavors van donar a Jacob totes les estatuetes de déus estrangers i les arracades que duïen a les orelles, i Jacob les va enterrar al peu de la carrasca que hi ha a la vora de Siquem.»

(Salm 97:10) Els qui estimen el Senyor destesten el mal. Ell guarda la vida dels fidels, els allibera de les mans dels injustos.

(Jaume 4:7, 8) Per tant, sotmeteu-vos a Déu. Resistiu al diable, i el diable fugirà lluny de vosaltres. ⁸ Acosteu-vos a Déu, i Déu s'acostarà a vosaltres. Renteu-vos les mans, pecadors; purifiqueu els vostres cors, hòmens de cor dividit!